

Riet⁽³⁶⁾

ADJUNCT'DIRECTEUR FEMMA, SINT'JOOST'TEN'NODE
MOEKE VAN JACOBA _7_, RAMSES _5_ EN POLLY JEAN _2_

Mijn moedergevoel kwam er na de geboorte van mijn eerste kind. Zwanger zijn vond ik geen voorrecht. Het bedreigde mijn welzijn, ik voelde me dik en belemmerd. Toen ik de eerste echo's zag, was ik onder de indruk, maar ik zat nooit urenlang te wrijven over mijn zwellende buik. De natuurlijke bevalling was ook niet fijn. Pas bij mijn derde bevalling vroeg ik om een epidurale. Ik zat *De Morgen* te lezen terwijl ik mijn weeën opving en maakte daarna heel ontspannen de geboorte mee. Zalig gewoon. Twee weken na de bevalling van mijn eerste dochter was het moederschap er ineens. Iets ongrijpbaars overspoelde mij. Toch ging dat moedergevoel sneller dan verwacht in conflict met wat ik naast kinderen ook wilde: eigen doelen en een carrière.

Je kunt moederschap niet relativeren. Het is er gewoon en altijd prominent aanwezig. Je ziet jouw kinderen zo graag. Toch zijn de emoties vaak tegenstrijdig. Mijn moederschap is tegelijk het mooiste en het ergste wat er bestaat. Soms beleef ik het abstract en zie ik mijn kinderen als deel van de samenleving die ik mee mooier wil maken. Maar dan komt ineens weer dat aardse naar boven, van verzorgen, van borstvoeding en badjes geven. Kinderen leren je iets bij over de zin van het bestaan. Ik heb een goede vriend die geen kinderen heeft en me zegt dat hij soms verstrikt zit in zijn gedachten. Daar zou ik ook mee kampen zonder dit gezin. Mijn kinderen ontwarren mij. Ze tonen mij de essentie. Ze versterken mij én ze maken me kwetsbaar.

Het moederschap is zo paradoxaal. Je voelt je sterk omdat je drie fijne, mooie personen op de wereld zette, maar ook fysiek zwak omdat het moederen je uitput en jouw vrijheid afpakt. Ik geniet thuis niet altijd ten volle, hoewel het in ons gezin best goed marcheert. Ik voel dat als we in de zomer een maand lang gaan kamperen. We sluiten het huis af, schakelen alles uit en vertrekken. Wij samen, dat is altijd intens genieten. Ik zie mijn kinderen dan echt als drie mooie wezens die goed ontwikkelen en fijn met elkaar omgaan.

Terug thuis is het werk er opnieuw en overheerst het. Ik ben altijd in de weer en heb daar geen groot schuldgevoel over. Op het werk zijn we nu volop bezig met het thema kindperspectief. Ik vroeg Ramses laatst om een tekening te maken van moeke die thuis aan het werken is. Het werd deze. *(toont op de iPhone)* Je ziet me zitten, met overal kabels rondom mij. Zowel de laptop als de computer is aangesloten. Ik kijk boos en steek mijn tong uit. Naast mij staat mijn zoon met een droevig gezichtje. Boven de tekening staat niet mama maar Femma. Kortom, het is duidelijk dat mijn werk vanuit zijn perspectief vaak iets negatiefs is, terwijl ik het zo belangrijk vind. Na die tekening besloten we in gezinstijd de kabels op te rollen en onze telefoons uit te zetten. *(lacht)* De samenleving moet ook rekening houden met wat kinderen nodig hebben.

Mijn moederschap is intussen iets strijdbars geworden. Ik strijd

voor een combinatiemodel met centraal de dertigurige werkweek. 'Het persoonlijke is politiek', luidde de slogan van de tweede feministische golf. Bij de vrouwenorganisatie Femma en ook bij mij persoonlijk is dat weer brandend actueel. Wat ik meemaak en de problemen waar ik op stoot, zijn niet alleen mijn verdienste of mijn schuld. De samenleving ligt mee aan de basis. Daar moeten zaken veranderen.

Ik voer de strijd die vele vrouwen leveren. Dat ik vanuit mijn verhaal het beleid aanstuur, maakt mijn moederrol extra relevant. Ik zie hoe onze arbeid nog altijd georganiseerd wordt, ik voel de combinatiestress. Ik weet ook dat vrouwen die hun job opgeven geen sociale zekerheid opbouwen. Scheiden ze, dan begint het geworstel om financiële middelen. Er moeten systemen komen die de moeders meer gelijke kansen geven. Daar werk ik vanuit mijn persoonlijke verhaal aan mee. Privé stel ik ook dingen vast. Dat ik te weinig aan zelfzorg doe bijvoorbeeld. Het is gewoon te druk. Een paar weken geleden was ik vijf dagen ziek. Hoewel ik een sterk gestel heb, was ik uitgeput en uit balans. In mijn hoofd dreunde: wil ik dit wel? Onze gezins structuur is zo opgebouwd dat er niets extra's bij kan. Als Polly de windpokken heeft, is mijn eerste reactie: hoe regel ik de opvang?

We zitten de hele tijd tegen grenzen aan te duwen. Vier jaar geleden heb ik mijn vader verloren, ik vraag me af of ik al de tijd nam om écht te rouwen. Ik vrees ervoor, want ik voel dat er iets zit. Ik heb een vriendin bij wie kanker is vastgesteld. Ik heb één berichtje gestuurd en dat was het. Ook die rol van vriendin moet dringend bijgestuurd. Er is nog werk aan de winkel.

Goede of slechte moeder

Ik voel me geen slechte moeder. Heb ik minder aandacht omdat ik te moeten, dan ben ik niet goed bezig. Zie en voel ik dat mijn kinderen gelukkig in het leven staan, dan vind ik mezelf top. Ik zal een betere moeder zijn als mijn kinderen ouder worden, want die zorgende rol zit minder in mij. Ik zie me als een mentor die de weg toont en de kinderen kracht en zelfvertrouwen meegeeft. Misschien zal ik tegen dan ook iets meer onthecht in de job staan en heb ik andere behoeftes in mij ontdekt. Mijn drijfveer om te werken is niet de ambitie op zich, wel de zelfverwezenlijking. Anderen vinden dat ook buiten hun werk, bij mij ligt dat bijna uitsluitend in de job.

De punten

Ik geef mezelf een negen. Nee, dat is een grap. Doe maar een zeven. Ik wil nog meer kunnen genieten van mijn moederschap, het moederschap nog meer omarmen.

Uit: *Ben ik een goede moeder? Marijke Libert*